REVISTĂ LUNARĂ DE GÂND CREȘTIN ANUL I

# Revista Renovatio

Nr. 9

Septembrie 2026

O altfel de rugăciune · Florin Ianovici
Fiindcă ești prețuit în ochii Mei · Florin Ianovici
Tot ce am mai de preț pentru Cel Preaînalt · Florin Ianovici
Cu ochii la ce va veni · Florin Ianovici
Nu pune la inimă...! · Florin Ianovici
Nu fântâna, ci izvorul · Florin Ianovici
Al cui chip? · Florin Ianovici

Editor: Asociația Creștină Renovatio · număr retrospectiv, alcătuit la 2 noiembrie 2026

București, 2026 · misiunearenovatio.ro/revista/

SUMAR

1. O altfel de rugăciune

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/o-altfel-de-rugaciune/

2. Fiindcă ești prețuit în ochii Mei

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/fiindca-esti-pretuit-in-ochii-mei/

3. Tot ce am mai de preț pentru Cel Preaînalt

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/tot-ce-am-mai-de-pret-pentru-cel-preainalt/

4. Cu ochii la ce va veni

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/cu-ochii-la-ce-va-veni/

5. Nu pune la inimă...!

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/nu-pune-la-inima/

6. Nu fântâna, ci izvorul

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/nu-fantana-ci-izvorul/

7. Al cui chip?

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/al-cui-chip/

EDITORIAL

# O altfel de rugăciune

Florin Ianovici

Rugăciunea nu înseamnă doar să vorbești, ci să rămâi lipit de Dumnezeu. Să ieși din zgomotul vieții și să stai înaintea lui Dumnezeu. Să cugeți. Să-ți cercetezi inima. Să lași lucrurile să se limpezească în tine fără să simți nevoia de a transforma imediat totul în cuvinte.

Poți privi cerul, scaunul de domnie al lui Dumnezeu, și pământul, așternutul picioarelor Lui. Poți privi un fir de iarbă, picăturile de ploaie sau ramurile mișcate de vânt și să înțelegi din nou cât de mare este El și cât de mic ești tu. Poți asculta liniștea și poți simți că nu ești singur.

Și aceasta poate fi rugăciune.

Rugăciunea nu înseamnă numai să-I vorbești lui Dumnezeu, ci și să rămâi înaintea Lui până când zgomotul din tine se liniștește și începi să auzi ceea ce nu puteai auzi cât timp vorbeai.

Sunt zile în care cuvintele curg ușor. Sunt și zile în care inima este obosită, împietrită sau tulburată. Nu încerca să ascunzi această stare sub o mulțime de expresii religioase. Dumnezeu cunoaște deja ceea ce tu te străduiești să demonstrezi.

Vino înaintea Lui așa cum ești.

Dacă ai cuvinte, vorbește-I.

Dacă ai lacrimi, lasă-le să curgă.

Dacă ai întrebări, așază-le înaintea Lui.

Dacă nu mai ai nimic de spus, rămâi lângă El, așteptând.

Nu orice rugăciune lungă este profundă și nu orice rugăciune scurtă este superficială. Ne simțim vinovați pentru că ne rugăm puțin. Și căutăm să acoperim această vinovăție folosind multe cuvinte. Doar că o înșiruire de cuvinte, fie ele religioase, nu înseamnă neapărat că te-ai rugat.

Dumnezeu nu caută cuvinte prin care să fie impresionat, ci inimi care să fie hotărâre să rămână lângă El. De fapt, acesta este adevărata rugăciune: te caut, Doamne și vreau să rămân lângă Tine, orice ar fi.

Adevărata rugăciune nu este întotdeauna o voce care vorbește. Uneori este un suflet care tace, privește, cugetă și mai ales, rămâne înaintea lui Dumnezeu indiferent de ce îți aduce viața.

Doamne, învață-ne să ne rugăm!

EDITORIAL

# Fiindcă ești prețuit în ochii Mei

Florin Ianovici

Nu uruitul roților pe asfalt mă deranjează. Nici măcar claxoanele stridente ale șoferilor sătui de traficul nesfârșit. Nici lătratul strident al câinelui din vecini sau cocoșul de prin apropiere care nu răgușește niciodată. Toate acestea sunt zgomote din afară...!

Mă deranjează bâzâitul acela lăuntric care repetă supărător: degeaba, nu are rost, este inutil...! Nimeni nu a invitat vocea aceasta la dialog și totuși ea se ridică odată cu zorii dimineții. E vocea pe care o porți cu tine chiar și când ușile sunt închise.

Unii o numesc vocea deznădejdii.

Alții o numesc vocea neputinței.

Sau a renunțării.

Mai poartă numele de lehamite sau istovire.

Oricum ai numi-o, ea pune aceiași placă: nu are sens, nimeni nu vede, nimănui nu îi pasă. Vocea aceasta este distructivă, este insistentă, este periculoasă.

Unii o înecă în alcool.

Alții o acoperă cu zgomotul distracției.

Unii muncesc din răsputeri ca să îi dovedească că nu are dreptate.

Cei mai mulți au abandonat lupta și s-au predat acestei voci care este străină deși o porți cu tine.

Nu ai cum să birui această voce acoperind-o cu zgomotul lumii. Nici aplauzele oamenilor, nici banii, nici medaliile efemere nu o pot acoperi. În fața lor nu tace.

Știi despre ce vorbesc, nu-I așa? Vocea aceasta nu o auzeai în copilărie. Era prea multă bucurie ca ea să poată fi auzită.

Nu o auzeai nici la tinerețe. Erau prea multe vise ca ea să aibă ultimul cuvânt.

Ea a început odată cu tăcerea plină de reproș a celor din jur.

A început odată cu ziua când nu ai mai fost privit, nu ai mai fost privită cu drag, cu dor, cu prețuire.

Pas cu pas, clipă de clipă, oamenii te-au redus la un simplu rol: gospodină, cel ce aduce banii, tovarăș de oboseală, cel ce rezolvă problemele altora, vinovatul de serviciu, țapul ispășitor, paratrăsne-

tul nervilor altora, slugă în casă. Și zi de zi vocea a devenit mai puternică până ai uitat cine ești.

Pur și simplu, în această dimineață, a țâșnit vocea Tatălui nostru, ca o trâmbiță ce anunță biruința: fiindcă ai preț în ochii Mei, fiindcă ești prețuit, fiindcă ești iubit(ă)...! Doar vocea Părintelui ceresc poate acoperi vocea aceasta care usucă sufletul.

Îmi deschid inima și mintea că să primesc adierea șoaptei Lui. Tatăl nostru ne vorbește. Ne spune să nu uităm cine suntem. Suntem prețuiți, suntem iubiți. Și nu de către țărâna trecătoare, ci de către Dumnezeul cel veșnic.

Ești copil de Dumnezeu.

Ești făptura mâinilor Lui.

Ești rodul suferințelor Sale.

Ești lumina ochilor Lui.

Dă voie vocii din Scripturi să astupe bâzâitul otrăvitor al deznădejdii, renunțării, neputinței. Poate nu te iubesc cei din jur așa cum meriți, dar nu uita: Dumnezeu te-a iubit fără merite și te iubește chiar și atunci când ai greșit.

Pleacă la drum cu vocea Tatălui. Ridică-te și rostește cu vocea tare: Dumnezeu mă iubește, am preț în ochii lui Dumnezeu și voi trăi ziua de azi ca o podoabă a lui Dumnezeu.

EDITORIAL

# Tot ce am mai de preț pentru Cel Preaînalt

Florin Ianovici

Nu e doar o carte tradusă în 40 de limbi. Nu e doar o carte vândută în 13 milioane de exemplare. Nu este doar cartea lui Oswald Chambers. Este o poveste despre cum să mergi înainte când viața pare că nu mai are sens.

În anul 1917, într-un cimitir din Cairo, Biddy Chambers și-a înmormântat soțul.

Oswald Chambers avea numai 43 de ani. Plecase în Egipt în timpul Primului Război Mondial, pentru a sluji ca lucrător-capelan printre militarii australieni și neozeelandezi. Se îmbolnăvise, fusese operat de apendicită, iar complicațiile care au urmat i-au curmat viața.

În urma lui rămâneau o soție îndurerată, o fetiță de patru ani și multe întrebări fără răspuns.

Biddy ar fi putut să-și îngroape, odată cu soțul, toate speranțele. Ar fi putut considera că lucrarea lui Oswald se încheiase în acel mormânt din pământul Egiptului. Omul care rostise mesajele nu mai era, glasul lui tăcuse, iar viața pe care și-o imaginaseră împreună se sfârșise mult prea devreme.

Dar lui Biddy îi mai rămăsese ceva. Îi rămăseseră notițele soțului ei.

Ani de zile, cu o extraordinară fidelitate, ea stenografiase cursurile, predicile și meditațiile soțului ei. A început să le transcrie, să le ordoneze și să le transforme în broșuri. Le-a trimis prietenilor, foștilor studenți și celor care fuseseră atinși de slujirea lui Oswald. A continuat încet, cu răbdare și fără să știe cât de departe vor ajunge vreodată acele cuvinte.

În 1927, la zece ani după moartea lui Oswald Chambers, a apărut cartea: „Tot ce am mai de preț pentru Cel Preaînalt”.

Oswald Chambers nu a ținut niciodată în mână cartea care avea să-i poarte numele. Nu i-a văzut coperta, nu a asistat la lansarea ei și nu a știut că va deveni una dintre cele mai citite cărți devoționale ale lumii. O carte din care președintele George W Bush citea adeseori. O carte care l-a atins pe Billy Grahm și care a devenit una dintre cărțile folosite la Alcolicii Anonimi.

Uneori, după o mare pierdere, suntem ispitiți să îngropăm totul: și ceea ce a murit, și ceea ce încă mai trăiește; și ceea ce ni s-a luat, și ceea ce ne-a rămas; și trecutul care nu se mai întoarce, și viitorul care încă nu ni s-a descoperit.

Credința nu înseamnă să pretinzi că nu ai pierdut nimic. Credința înseamnă să nu lași pierderea să hotărască singură ce se va întâmpla mai departe. Știu că poate nu ți-a mai rămas mult din ceea ce ai avut, dar nu îngropa ceea ce încă mai ai.

Nu îngropa viitorul împreună cu trecutul.

Ține strâns ceea ce ți-a rămas.

Pune-l în mâna lui Dumnezeu.

Fă următorul pas.

Și lasă-L pe El să decidă cât de departe poate ajunge o credință care refuză să renunțe la speranță.

EDITORIAL

# Cu ochii la ce va veni

Florin Ianovici

„Nu știa ce spune”.

E vorba de Petru. Copleșit de strălucirea Taborului a uitat de tot și de toate. Pentru o clipă Hristos a dat la o parte vălul acest gros al lui „aici și acum ‘’ ca să se poată vedea „dincolo”.

Zi de zi încercăm să ne pregătim pentru luptele ce par nesfârșite. Speranța și-a făcut bagajele, optimismul s-a pipernicit de tot, iar o epidemie de neliniște, anxietate și singurătate a cuprins pământul. Ne-am îmbolnăvit mulți dintre noi.

Într-o încercare disperată de a cosmetiza lucrurile, le-am împodobit cu străluciri mincinoase. Conducem mașini luxoase, purtăm haine de firmă, ne facem case spectaculoase, căutăm locuri feerice pentru fotografii memorabile, dar ne simțim mai goi, mai străini, mai nefericiți.

Iată ce vreau să împărtășesc cu tine în această dimineață: nu te mai uita la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; nu te mai frământa pentru lucrurile trecătoare, ci de cele veșnice. Înfruntă problemele vieții de aici sprijinindu-te pe promisiunile vieții viitoare.

Știu și înțeleg reacția unora dintre dvs: „lasă-mă cu ce va fi, eu acum am nevoie să trăiesc și să fiu fericit”.

Înțeleg reacția, înțeleg dorința. Toți avem facturi de plătit, copii de crescut, sarcini care sunt grele. De ce să îmi bat mintea cu ce va fi dacă nu fac față la ceea ce este?

Aici este cheia biruinței: niciun om de pe acest pământ nu poate să își construiască o viață bună, fericită, trainică fără să se gândească cu adevărat la lumea viitoare. Dacă nu înțelegi viitorul nu vei avea puterea de a înfrunta prezentul.

Nu trebuie să mă crezi pe mine. Crede-l pe apostolul Pavel care spune că el face un singur lucru: „uitând ce este în urma mea mă arunc înspre ce este înainte și alerg spre premiul chemării cerești...!” Tot el adaugă: „gândul acesta să vă însuflețească”

Nu ai viață în viață?

Nu ai energie?

Nu ai speranță?

Nu ai tăria de a merge înainte?

E gol rezervorul de încredere?

Privește înainte. Uită-te cu ochii credinței la locul pe care Hristos l-a pregătit pentru tine. Amintește-ți că te vei odihni de toate. Nu uita de sărbătoare sfinților la care ești chemat. Acolo nu vor mai fi lacrimi și nici durere.

Toate durerile de azi lucrează o greutate veșnică de slavă doar dacă ai privirea îndreptată spre cerul lui Dumnezeu. Toate necazurile de aici, de pe pământ sunt „lucrurile dintâi", care vor trece. Dar mai apoi vor veni lucrurile de pe urmă, lucruri „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit"

Vei bea din Izvorul Vieții.

Vei fi îmbrăcat în haine albe.

Vei cânta cântece de biruință.

O bucurie veșnică îți va încununa capul.

Ți-e greu cu ziua de azi? Atunci gândește-te la ziua când vei păși prin porțile veșniciei, iar cerul va fi în sărbătoare. Ești copil de Dumnezeu și ești așteptat de Mirele Hristos, așa că ridică-te și mergi înainte.

EDITORIAL · FILIPENI 4:6

# Nu pune la inimă...!

Florin Ianovici

„Nu pune problemele la inimă, ci la picioarele Domnului Hristos”. Aceste cuvinte sunt printre cele mai frumoase cuvinte pe care le-am primit de la Dumnezeu pe calea profeției. Și nu mi se potrivesc doar mie. În această descoperire Dumnezeu mi-a vorbit despre oamenii răniți, apăsați, descurajați, rușinați și mi-a spus: „mângâie și ridică poporul meu”.

Am știut că Dumnezeu îmi vorbește pentru că așa este imaginea Lui în inima mea: un Tată iubitor care poartă de grijă copiilor Lui, un Părinte care știe poverile și neputințele copiilor Lui și îi îndrumă prin lumina Sa spre adevăr și curăție.

Primește, te rog, aceste cuvinte din partea Tatălui tău ceresc: nu pune la inima necazurile tale, ci la picioarele lui Dumnezeu. Ca să nu te pierzi pe tine. Ca să nu îți pierzi inima. Așează, în schimb, în inima ta Cuvântul lui Dumnezeu ca să umbli cu inima plină de curaj și încredere.

Te rog să lași problemele tale la picioarele Domnului Isus și stai și tu acolo ca să te poți odihni. El te va ridica și atingerea Lui îți va da putere să înaintezi. Ce va face cu problemele tale? Nu te mai îngrijora. Lasă-le acolo și ai încredere în înțelepciunea lui Dumnezeu.

Poate zici în inima ta: „sună bine, dar cum pot face lucrul acesta?”. Aici te ajută apostolul Pavel. El ne îndrumă prin cuvintele adresate filipenilor: „aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni, cereri și mulțumire”. Filipeni 4:6

Spune-i lui Dumnezeu:

Doamne, pun la picioarele Tale boala.

Doamne, pun la picioarele Tale sărăcia.

Doamne, pun la picioarele Tale fricile mele.

Doamne, pun la picioarele Tale dezamăgirea.

Doamne, pun la picioarele Tale toate sarcinile mele.

Doamne, pun la picioarele Tale casa mea.

Doamne, pun la picioarele Tale îngrijorările mele.

Ia aminte, Doamne și vino în ajutor:

Întărește inima mea în credință.

Întărește mâinile mele în destoinicie.

Întărește pașii mei pe calea credinței.

Întărește gândurile mele prin Cuvântul Tău

Întărește-mă în harul tău aducător de pace.

Și îți mulțumesc, Doamne:

Pentru biruința care va veni.

Pentru liniștea inimii mele.

Pentru dragostea Ta.

Pentru credincioșia Ta.

Pentru purtarea ta de grijă.

Nu pleca pur și simplu la drum. Oprește-te la altar, pune la picioarele lui Dumnezeu toate problemele tale și apoi mulțumește-I. Așa vei avea siguranța că această săptămână va fi una a biruinței, indiferent de câte provocări vei întâmpina.

EDITORIAL · GENEZA 26:22

# Nu fântâna, ci izvorul

Florin Ianovici

În Geneza 26 ni se relatează o lecție de viață extraordinară.

Era foamete în țară, dar Isaac a rămas în locul în care îl așezase Dumnezeu. A semănat și, în același an, a strâns rod însutit, pentru că Domnul l-a binecuvântat. Averea lui a crescut atât de mult, încât filistenii au început să-l invidieze și l-au alungat.

Isaac a plecat în valea Gherarului și a săpat din nou fântânile pe care le săpaseră odinioară robii tatălui său, Avraam, și pe care filistenii le astupaseră după moartea acestuia.

Robii lui Isaac au găsit un izvor de apă vie. Dar păstorii din Gherar s-au certat cu păstorii lui Isaac, spunând: „Apa este a noastră!"

Isaac a numit fântâna aceea Esec – ceartă.

A săpat o altă fântână, dar și pentru aceasta au început să se certe. Isaac a numit-o Sitna – împotrivire, dușmănie.

Isaac nu a răspuns la ceartă printr-o ceartă și mai mare. Nu și-a consumat puterea încercând să păstreze cu orice preț ceea ce alții voiau să-i ia. S-a mutat de acolo și a săpat o altă fântână.

De data aceasta, filistenii nu s-au mai certat cu el. Isaac a numit-o Rehobot – loc larg, spunând: „Domnul ne-a făcut loc larg, ca să ne putem întinde în țară" (Geneza 26:22).

De ce nu s-a luptat Isaac pentru fântânile sale? Nu avea dreptul să le apere? Ba da! În vremea aceea, dreptul asupra unei fântâni era confirmat inclusiv prin numele pe care proprietarul i-l dădea.

Dar Isaac înțelesese un adevăr mai adânc: binecuvântarea lui nu depindea de o anumită fântână, ci de Dumnezeul care făcea să țâșnească apa.

Esec – când oamenii îți contestă drepturile

Isaac nu a lăsat cearta să-i otrăvească sufletul. Uneori este mai important să-ți păstrezi pacea decât să demonstrezi că ai dreptate.

Sitna – când împotrivirea se repetă

Isaac a fost contestat din nou, dar nu s-a oprit din săpat. Credința lui nu era legată de un loc, de o împrejurare sau de bunăvoința oamenilor.

Rehobot – când Dumnezeu îți face loc

După ceartă și împotrivire, Dumnezeu l-a condus într-un loc larg. Ceea ce Isaac nu a câștigat prin luptă i-a oferit Dumnezeu prin purtare de grijă.

Isaac știa că filistenii puteau rămâne cu fântânile, dar el mergea mai departe împreună cu Dumnezeul izvoarelor vii. Oamenii puteau să-i ia o fântână, dar nu puteau să-i ia binecuvântarea.

Nu fântâna este sursa binecuvântării.

Nu locul este esențial.

Nu împrejurările sunt hotărâtoare.

Dumnezeu este Izvorul!

Oamenii îți pot lua un loc, o poziție sau un drept. Îți pot contesta munca și se pot împotrivi drumului tău. Dar nu-L pot împiedica pe Dumnezeu să meargă cu tine.

Nu transforma fiecare nedreptate într-un război. Uneori, credința nu înseamnă să lupți pentru fântâna pe care ai pierdut-o, ci să mergi mai departe și să sapi din nou.

Când Dumnezeu este cu tine, orice loc poate deveni Rehobot.

EDITORIAL

# Al cui chip?

Florin Ianovici

Doi frați s-au înțeles să deschidă o afacere. Au luat împreună un împrumut. În ziua în care urmau să primească banii, unul dintre ei și-a luat partea și a folosit-o ca să-și achite ipoteca la casă.

Celălalt frate a rămas să plătească partea lui din datorie, fără ca afacerea să mai poată fi deschisă.

Furia și frustrarea lui erau de neimaginat. S-a dus acasă la fratele său. Acesta i-a deschis ușa ținându-și fetița în brațe, de teamă să nu fie lovit de fratele păgubit. Au urmat cuvinte grele, ca niște grenade aruncate asupra celui pe care, în clipa aceea, îl considera dușman.

Fratele înșelat i-a promis că, dacă îl va prinde vreodată singur, îi va rupe gâtul. Nu și-au mai vorbit de atunci.

Într-o zi, inevitabilul s-a produs: s-au întâlnit pe stradă. Fratele mânios l-a zărit și, instantaneu, sângele i s-a urcat la cap. Și-a încleștat pumnii.

Celălalt nu știa că fratele său îl văzuse. Când l-a văzut venind spre el, s-a chircit, așteptând să fie lovit. Dar fratele l-a îmbrățișat cu lacrimi în ochi și i-a spus:

– Te-am iertat.

Ce se întâmplase? În timp ce se uita la fratele său, și-a dat seama că vedea limpede în trăsăturile lui chipul tatălui lor. Vedea ochii tatălui, privirea și expresia feței lui. În clipa aceea, dușmanul îi redevenise frate.

Știu că îți este greu să treci peste ceea ce ți-au făcut cei pe care i-ai iubit. Nu poți trece ușor peste momentul în care ai fost trădat.

Nu poți suporta gândul că a dat de pământ cu tine. Dar dă-mi voie să te întreb: dacă l-ai vedea mort pe cel care ți-a greșit, ți-ar reveni pacea? Ai începe să cânți din nou? Ți-ar înflori iarăși zâmbetul?

Știu că rana ta este reală și dureroasă. Dar încotro te duce? În ce se va transforma?

Dacă nu lași rana să se vindece, ea se poate transforma în ură. Iar ura te va umple de amărăciune. Pas cu pas, fără să-ți dai seama, vei deveni dependent de resentimentele tale.

Mă tem să-ți spun asta, dar totuși o voi face, cu orice risc: cel prins în capcana neiertării ajunge să trăiască doar prin ură. Iar într-o zi te vei trezi sleit, gol și cu viața complet irosită.

Ce poți face?

Devino un martor al harului. Fii purtător de bunătate cerească. Iartă așa cum ai fost iertat.

Oferă har așa cum ți s-a dat. Amintește-ți de ziua în care ai privit chipul Regelui Suprem.

Nu ai văzut fulgere de mânie, ci lacrimi vărsate pentru tine.

Nu ai văzut pumni abătându-se asupra ta, ci mâini întinse.

Nu ai auzit glasul Lui tunând de mânie, ci un susur blând, izvorât dintr-o inimă de Tată.

Uită-te la chipul Tatălui tău, care ți-a oferit iertare când meritai pedeapsa. Apoi privește chipul celui pe care îl consideri dușman. Dacă te uiți cu atenție, poate vei vedea în el ceva din chipul Tatălui tău.

Eliberează-te.

Ieși din strânsoarea neiertării.

Dă-i inimii drumul să zboare.

Înflorește și rodește.

Trăiește în dulceața harului.

Lasă-ți inima să se vindece pe deplin.

## CASETA REDACȚIONALĂ

**Publicație**
Revista Renovatio, revistă lunară de gând creștin, Anul I, Nr. 9 – septembrie 2026

**Editor**
Asociația Creștină Renovatio, CIF 38766448, sediul social: Str. Izbiceni nr. 5, Sector 1, București

**Colectivul redacțional**
Redactor-șef: Florin Ianovici
Redactor: Gabriel Marin

**Adresa redacției**
Str. Izbiceni nr. 5, Sector 1, București

**E-mail**
contact@misiunearenovatio.ro

**Periodicitate**
lunară, apariție continuă, online: https://misiunearenovatio.ro/revista/